

prism

เมื่อคุณค่าของชีวิต ถูกตัดสินด้วยคนเพียงหยิบมือ
แล้วใครกันที่สมควรอยู่ ใครกันที่สมควร “ตาย”

ผู้เขียน
ชาตกรรมบุษย์กับ
กัศปปริศนา

護られなかつた者たちへ

คนที่ควรฆ่า

ศิริ นากายามะ เขียน

อภิวัฒน์ พวงโรส แปล

prism

คนที่ควรมา

護られなかった者たちへ

ชิจิริ นากายามะ

เขียน

อภิวฒน์ พวงโรสง

แปล

โทมาชิโนะอ่านแบบฟอร์มทั้งหกอย่างถี่ถ้วนขณะรับฟัง
ข้อความสั้นห้วนที่เป็นเอกลักษณ์ของแบบฟอร์ม
และช่องกรอกข้อมูลทรัพย์สินและรายได้อย่างละเอียดถี่ียบ
- ชิจิริ นากายามะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คนที่ควรฆ่า

護られなかつた者たちへ

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

MAMORARENAKATTA MONOTACHI E

Copyright © 2018 Nakayama Shichiri

Thai translation rights arranged with NHK Publishing, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8807-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภพันท์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วิไลนาสุทวิงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระธอร์
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชมา ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ศรีณีย์พร เอกมันคงไพศาล
บรรณาธิการต้นฉบับ พรประเสริฐ ชัยมนตรี • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น
ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร, จีระนิตย์ คำจันทร์
พิสูจน์อักษร ณปภัช, ปรีณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

หากกล่าวถึงคำว่ารัฐสวัสดิการ สิ่ง que ทุกคนเข้าใจตรงกัน คือบริการพื้นฐานที่ประชาชนทุกคนมีสิทธิได้รับจากรัฐ เป็นหลักประกันขั้นพื้นฐานที่สุดเพื่อให้ประชาชนได้ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี ทว่าระบบรัฐสวัสดิการก็ไม่ใช่ผูกหนาๆ ที่คอยรองรับคนที่ร่วงหล่น แต่เป็นตาข่ายตากว้างที่พร้อมจะปล่อยคนกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่มีสิทธิ์มีเสียงในสังคมให้ตกลงสู่ก้นเหวลึก

เมื่อทรัพยากรอย่างเงินภาษีไม่อาจโอบอุ้มคนที่ต้องการความช่วยเหลือไว้ได้ทั้งหมด สิ่ง que “ควรถูกได้” จึงกลายเป็นสิ่งที่ต้อง “วิ่งวอนร้องขอ” จึงจะได้มา

เราขอเชิญคุณดำเนินไปกับแผนมาตรการมั่นคงยั่งยืน สัมผัสรสขมปร่าของชีวิต และสูดกลิ่นเน่าเหม็นของความตาย แล้วย้อนกลับมาตอบคำถามนี้อีกครั้งว่า “คนที่สมควรถูกฆ่า” ในเรื่องนี้คือใคร

prism

คำนำผู้แปล

ผมเชื่อว่าทุกท่านล้วนแล้วแต่มีสิ่งที่ยากปกป้อง ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ไม่ว่าจะมีความสำคัญในสายตาของผู้อื่นหรือไม่ แต่มันก็เป็นสิ่งสำคัญในสายตาของท่าน อาจหยั่งรากฝังลึกลงไป ในระดับของความเป็นมนุษย์เลยก็ได้ เป็นสิ่งที่กำหนด ว่าท่านคือท่าน ไม่ใช่ใครอื่น การสูญเสียสิ่งสำคัญนั้นไป อาจทำให้ท่านหลงทาง และอย่างที่ผมบอก อาจทำให้ท่านสูญเสียตัวตนของท่านไป เปลี่ยนไปเป็นคนอื่น ทำลายท่านในระดับของความเป็นมนุษย์

ขั้นตอนการสูญเสียที่ว่าจะเกิดขึ้นได้หลายประการ ไม่ว่าจะป็นด้วยฝีมือธรรมชาติ ฝีมือมนุษย์ หรือฝีมือของท่านเอง ที่ปล่อยให้มันหลุดมือไป หรือบ่อนทำลายมันอย่างไม่ตั้งใจ

หนังสือเล่มนี้ว่าด้วยการสูญเสียสิ่งสำคัญที่ว่า การสูญเสียที่ทำให้ผู้ที่มีจุดยืนต่างชั่วคราวเข้าใจกันและกัน โกรธแค้นในสิ่งเดียวกัน การสูญเสียที่เปลี่ยนชีวิตของใครหลายคนไป บ้างนำไปสู่ความตาย บ้างนำไปสู่จุดจบในฐานะมนุษย์

และที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด มันคือการสูญเสียและพลัดพรากที่ทำให้ท่านได้ถามตัวเอง ว่าสิ่งที่โลกเราเป็นในปัจจุบันนั้นถูกต้อง

แล้วหรือ นโยบาย มาตรการ คำสั่ง รัฐบาล เงินทุน ชีวิต
มนุษย์ สิ่งใดสำคัญและควรยึดถือมากกว่ากัน

เอาละ ผมไม่รบกวนเวลาท่านไปมากกว่านี้แล้ว ผมใคร่ขอ
ขอบคุณที่ท่านเลือกหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา และผมขอให้ท่าน
เป็นสุขกับการอ่าน

ด้วยรัก
อภิวัฒน์ พวงไธสง

บทที่ 1

ความตายของคนดี

1

เมื่อ นาฬิกาติดผนังบอกเวลาหนึ่งทุ่มกว่า เขาก็จัดการเอกสาร รอดำเนินการเสร็จพอดี มิคุโมะ ทาดาคุตสึ เก็บเอกสารทั้งหมด บนโต๊ะใส่ตู้เอกสารของตนก่อนตรวจสอบให้แน่ใจว่าล็อกเรียบร้อยแล้ว ระวังยิ่งกว่าระวัง - นั่นคือแบบแผนการทำงานของเขา

“เหนื่อยหน่อยนะ นี่ยังไม่กลับอีกหรือ”

เมื่อเอ่ยทักทายสาวามีที่ยังไม่กลับบ้าน เจ้าตัวซึ่งนั่งอยู่ หน้าจอคอมพิวเตอร์ก็สายศีรษะอย่างไร้ริ้วแรง

“ยังเหลือใบสมัครอีกประมาณสี่ฉบับ น่าจะอีกเกือบ ๆ ชั่วโมงครึ่งครับ”

เขาเองก็อยากช่วย ทว่าไม่ใช่หน้าที่ซึ่งคนมีตำแหน่ง ประทับตราอนุมัติอย่างเขาคควรจะไปยุ่ง

“ทำให้พอเหมาะแล้วเลิกงานซะนะ” เขากล่าวก่อนออกมา จากที่นั่น

เมื่อออกมาจากสำนักงานเซตเอาโอบะ เมืองเซ็นไดก็ เริ่มสว่างไสวไปด้วยแสงไฟนีออนแล้ว ได้ยินเสียงเข่ายวนของ เหล่าหญิงสาวปะปนมากับเสียงรถยนต์สัญจรไปมา ความมี

ชีวิตชีวาท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงบ สำหรับคนที่มาเมืองนี้ครั้งแรก คงคิดไม่ถึงว่าที่นี่เคยเผชิญกับแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ซึ่งไม่เคยเกิดที่ไหนมาก่อน แม้ผ่านไปสี่ปีแล้วก็ตาม ความจริงหลังจากเกิดภัยพิบัติ เมืองแรก ๆ ที่ฟื้นตัวขึ้นมาได้ก่อนใครก็คือเมืองเซินไต เขตมียางิโนะและเขตวากาบายาชิใกล้กับท่าเรือชิโอกามะได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง แต่ด้วยกำลังคน เงิน และสิ่งของที่ล้นไหลมาจากทั่วสารทิศ การฟื้นฟูจึงดำเนินไปอย่างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม แม้เมืองจะกลับคืนสู่สภาพปกติ ทว่าสภาพจิตใจของผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นี้ก็ไม่ได้กลับไปเป็นเหมือนเดิมแต่อย่างใด ผู้คนที่สูญเสียครอบครัว สูญเสียบ้าน และสูญเสียจิตใจ แต่ละคนต่างกอบกู้ความสูญเสียเอาไว้ในอกและใช้ชีวิตต่อไป

มิโกโมะยังนับว่าโชคดี ถึงเขาจะสูญเสียพี่ชาย พี่สะใภ้ และหลานชายสองคนที่อาศัยอยู่ริมชายฝั่ง แต่อย่างน้อยครอบครัวของเขาก็ปลอดภัยดี จะว่าเขาเป็นคนไร้หัวใจก็ได้ แต่การมอบความรักแก่ผู้คนที่ยังหลงเหลืออยู่ให้มากที่สุดเท่าที่จะให้ได้ คือการเซ่นไหว้ที่ดีที่สุดแก่ผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว

ภรรยาของเขาที่อยู่ด้วยกันมานานจะอารมณ์ดีหรือเปล่านั้น อาหารค่ำคืนนี้จะมีของโปรดหรือเปล่า ขณะที่เขาคุ่นคิดเรื่องเหล่านั้นพลางสาวเท้าเดิน จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกมาจากทางด้านหลัง

“คุณมิโกโมะ”

เมื่อหันกลับไปก็พบคนที่เขาคาดไม่ถึง

“ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่...”

“กำลังรอลู่เลย”

*

“อพาร์ทเมนต์ของคุณ همینห้องนี้นะ”

วินาทีที่เขารับโทรศัพท์ เทรายามะก็ระอาใจกับเรื่องซ้ำซากที่เกิดขึ้น

คนที่โทร. มาทักท้วงคือคุณยายทาเอะซึ่งอาศัยอยู่ละแวกใกล้เคียง ทั้งที่เป็นปัญหาในพื้นที่ของคนอื่นแท้ ๆ แต่เพราะเธอมักเดินเล่นผ่านหน้าอพาร์ทเมนต์ที่จัดตั้งโดยชื่อเทรายามะ และบ่นอย่างหัวเสียเป็นประจำว่าชพีชยวออกมาจนถึงทางเดินข้างละ ขยะที่คนนิสัยเสียทิ้งไม่เป็นที่เป็นทางล้นออกมาจากพื้นที่อพาร์ทเมนต์ข้างละ เขาเคยคิดกระทั่งว่าความจริงแล้วเธออาจออกมาเดินเล่นเพื่อหาเรื่องทักท้วงก็ได้

“มันลำบากเพื่อนบ้านนะ ช่วยทำอะไรสักอย่างทีเถอะ”

“ครับ ๆ เข้าใจแล้วครับ”

เขาวางสายแล้วมองนาฬิกาติดผนัง เลยเวลาแปดโมงเช้า มาเล็กน้อย เทรายามะขมก้นความรู้สึกอยากบ่นไว้ แล้วเตรียมตัวเพื่อออกไปข้างนอก

อพาร์ทเมนต์ที่หญิงชราโทร. มาทักท้วงเมื่อครู่อยู่ห่างจากบ้านของเทรายามะประมาณห้าสิบลเมตร เมื่อนานมาแล้ว ที่นั่นเคยเป็นอพาร์ทเมนต์ใหม่เอี่ยมที่เขาทุ่มเงินเกษียณอายุเกือบทั้งหมดสร้างขึ้น แต่หลังจากผ่านไปสามสิบปีก็ทรุดโทรม

ลงไปตามกาลเวลา ชั่วร้ายเพราะบริเวณนั้นดันเป็นพื้นที่ที่ไม่ได้
รับความนิยม มันจึงกลายเป็นอพาร์ทเมนต์ร้างที่ไม่มีผู้เช่าเลย
สักคนตั้งแต่เมื่อสองปีก่อน

นี่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ในเมืองใหญ่ตามภูมิภาคต่างๆ
เมื่อมีรถไฟฟ้าชานเมืองวิ่งผ่าน ความเจริญรุ่งเรืองและความ
ทรุดโทรมของเมืองก็จะถูกแบ่งเป็นสองส่วนขึ้นอยู่กับสาย
รถไฟฟ้าชานเมืองที่ว่า เมืองเซินไคแห่งนี้ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ที่สุดใน
ภูมิภาคโทโฮคุเองก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น ถึงแม้ทางทิศตะวันตก
ของสถานีเซินไคจะได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ทว่าทาง
ทิศตะวันออกกลับยังถูกกำหนดให้เป็นที่ดินเพื่อการเกษตรต่อไป
โดยไม่ได้รับการยกเลิกร้าง ชั่วร้ายประชากรก็ไม่เพิ่มขึ้นอีกด้วย
เขตวากายาซากิที่เทรยามะอาศัยอยู่เองก็ยังมีย่านที่อยู่อาศัยเก่า
หลงเหลืออยู่ นั่นคืออีกหนึ่งเหตุผลที่ทำให้บริเวณนี้กลายเป็น
พื้นที่ที่ไม่ได้รับความนิยม หากเขายอมกัดฟันรื้ออาคารแล้ว
เปลี่ยนเป็นลานจอดรถแบบรายเดือน ก็คงมีรายได้มากกว่า
ที่เป็นอยู่ ทว่าน่าเสียดายที่เขาไม่มีเงินมากพอจะรื้อถอนอาคาร
ได้ แต่ต่อให้ไม่มีผู้เช่า ทรายโดที่ภาชีสินทรัพย์ถาวรยังไม่สูง
มากนัก ก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากปล่อยให้ว่าง

แล้วเขาก็มาถึงอพาร์ทเมนต์“ฮิโนะเดะโซะ”ของตัวเอง ผงัง
สีซีดจางและมีรอยแตกร้าวเต็มไปหมด บันไดเหล็กกล้าสมัย
ไม่ว่าจะมองกี่ครั้ง สภาพทรุดโทรมซึ่งต่างจากชื่อของมันก็ชวน
ให้หดหู่

ทันทีที่เขาเข้าไปในเขตอาคาร กลิ่นเหม็นก็ปะทะจมูกจริงอย่าง
ที่ว่า เป็นกลิ่นเหม็นเปรี้ยวหวานคล้ายกับผลไม้เน่า ดูเหมือน

พวกคนไร้สำัญสำนึกจะเอาขยะสดมาทิ้งไว้ กลิ่นเหม็นลอยออกมาจากห้องหมายเลข 3 ที่ชั้น 1 เทรายามะเข้าไปข้างใน อพาร์ทเมนต์ เปิดประตูห้องหมายเลข 3 - ก่อนจะส่งเสียงร้องโดยอัตโนมัติ

ภายในห้องมีบางอย่างคล้ายศพนอนอยู่บนพื้น

วันที่ 15 ตุลาคม พบศพในย่านอาราชิคาโตะ เขตวากายามาชิเมื่อโทมาชิโนะ เซอิจิโร่ ตำรวจสังกัดหน่วยสืบสวนที่ 1 ประจำจังหวัดได้รับแจ้งอย่างนั้น เขาก็รีบร้อนกินมื้อเช้าก่อนสายแล้วมุ่งตรงไปยังที่เกิดเหตุทันที

เมื่อเข้าเดือนตุลาคม แม้ว่าอุณหภูมิยามเช้าและตอนเย็นจะลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่ช่วงกลางวันก็ยังร้อนจนเหงื่อชุ่ม จากข้อมูลที่ระบุว่ามีกลิ่นเหม็นรุนแรงลอยออกมาจากอพาร์ทเมนต์เก่าที่พบศพ คาดว่าศพคงเน่าเปื่อยไปมากแล้วในอุณหภูมิห้อง

เขายังไม่ได้รับแจ้งรายละเอียดว่าผู้ตายเป็นใคร และตายในสภาพแบบไหน ทว่าเมื่อได้ยื่นปฏิญาริรร้อนของสถานีตำรวจที่รับผิดชอบเขตพื้นที่ คาดเดาได้ว่านี่อาจเป็นคดีอาชญากรรมก็ได้ แต่ในทางกลับกัน ก็ไม่อาจตัดความเป็นไปได้ที่จะเป็นการตายอย่างโดดเดี่ยวของผู้สูงอายุที่อาศัยอยู่คนเดียว เพราะนับตั้งแต่เกิดภัยพิบัติก็มีข่าวเรื่องการตายอย่างโดดเดี่ยวของผู้สูงอายุที่สูญเสียญาติพี่น้องหรือบ้านเกิดไปไม่เคยขาด แม้ส่วนใจกลางเมืองจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาบ้างแล้ว ทว่าเหตุการณ์แผ่นดินไหวในคราวนั้นก็ยังคงทิ้งแผลลึกเอาไว้ ผู้คนในภูมิภาคโทโฮคุได้แต่ใช้ชีวิตต่อไปอย่างทุกข์ทรมาน เนื่องจากการฟื้นฟู

ที่ตีบหน้าไปอย่างเชื่องช้าและความผิดหวังที่ยากจะเติมเต็ม โทม่าซิโนะเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ ตรงปากทางเข้าของอพาร์ทเมนต์ ที่ว่าก็มีแผ่นพลาสติกสีน้ำเงินทางรอกเอาไว้แล้ว เป็นการบอกว่าการชั้นสุตรพลิกศพกำลังจะเริ่มขึ้นหรือไม่ก็จบลงไปแล้ว

“สวัสดีครับ”

ฮาสุดะที่มาถึงก่อนวิ่งเข้ามาหา สมกับที่เขาชอบเล่นกีฬา ตั้งแต่ช่วงมัธยมต้น พอเข้ามาอยู่ในสังคมชั้นยศอย่างสังคมตำรวจ เขาก็ยิ่งเคารพลำดับชั้นผู้น้อยผู้ใหญ่มากกว่าเดิมเสียอีก ทว่าวินัยของเขานี้เองที่ทำให้โทม่าซิโนะรำคาญเล็กน้อย

“ชั้นสุตรศพเสร็จหรือยัง”

“เพิ่งเสร็จเมื่อครู่เองครับ กองพิสูจน์หลักฐานกำลังรวบรวมหลักฐานอยู่”

ทันทีที่เดินผ่านแผ่นพลาสติกสีน้ำเงินเข้าไปข้างในพร้อมฮาสุดะ กลิ่นเหม็นรุนแรงก็ทิ่มแทงจมูก ทั้งที่เขาได้รับแต่งตั้งเข้าประจำหน่วยสืบสวนที่ 1 มาเกือบสิบปีแล้ว แต่สาเหตุที่จมูกไม่ชินสักทีเป็นเพราะสัญญาชตาตญาณกำลังพยายามหลีกเลี่ยงกลิ่นเหม็นเน่าของศพเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ห้องหมายเลข 3 ซึ่งเป็นสถานที่ที่เกิดเหตุ เป็นห้องเก่าคร่ำคร่าขนาดเก้าตารางเมตร มีเพียงห้องครัวและห้องอาบน้ำอย่างขอไปที ในห้องมีเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานสามคน กำลังก้มๆ เงยๆ ตรวจสอบพื้นที่โดยรอบ มีศพนอนอยู่ตรงกลาง และเจ้าหน้าที่ชั้นสุตรคาราซาวะซึ่งกำลังก้มมองศพอยู่

“อ้อ คุณโทม่าซิโนะ สวัสดีครับ”

คาราซาวะทักทาย ทว่าความสนใจของโทมาชิโนะกลับ
มุ่งตรงไปยังศพ

ศพถูกมัดมือและเท้า ชั่วร้ายยังถูกปิดปากเอาไว้อีกด้วย
โทมาชิโนะประสานมือ ค้อมหัวลงครุ่นหนึ่งเพื่อทำความ
เคารพ ก่อนมองศพอีกรอบ มือและเท้าของศพถูกพันด้วย
เทปกาวยหลายรอบ ปากก็ถูกปิดด้วยเทปกาวยเช่นกัน มีช่วงจมูก
เพียงนิดเดียวเท่านั้นที่รอดพ้นจากพันธนาการอย่างหวุดหวิด
สิ่งที่โทมาชิโนะคิดว่าน่าประหลาดคือสภาพของเทปกาวยซึ่งพื้นผิว
มีรอยย่นอยู่หลายรอย

“เป็นอาการของคนที่อดตายครับ”

คาราซาวะกล่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย

“กล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างลีบลงมากผิดปกติ สาเหตุที่น้ำหนัก
ลดลงไปอย่างเห็นได้ชัด คงเป็นเพราะน้ำหนักของอวัยวะภายใน
หลายชิ้นลดลงนะครับ สภาพนี้เหยื่อคงไม่ได้ดื่มน้ำ มีความ
เป็นไปได้ว่าเกิดภาวะขาดน้ำก่อนที่จะอดตายครับ น่าจะเสียชีวิต
มาแล้วประมาณสองวัน”

รอยย่นบนพื้นผิวเทปกาวยเกิดจากภาวะกล้ามเนื้อหดตัว
สินะ

“แต่ก็ยังยืนยันไม่ได้หรอกนะครับ จนกว่าจะได้ชันสูตร
พลิกศพ ยิ่งงั้นะ ผมเองก็ไม่ค่อยมีประสบการณ์ชันสูตรศพที่
อดตายด้วย”

สิ่งที่คาราซาวะพูดฟังดูเป็นการแก้ตัว เพราะถึงเมื่อก่อน
จะไม่ค่อยมีการอดตาย ทว่าหลายปีที่ผ่านมา การเสียชีวิตอย่าง
โดดเดี่ยวของผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น ทำให้การอดตายมีให้เห็น

มากขึ้นเช่นกัน

“ดึงเทปกาวออกกันเถอะครับ”

เขายืมมือเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานดึงเทปกาวออกอย่างระมัดระวัง ก่อนจะสั่งให้ถอดเสื้อผ้าของศพออก ช่วงท้องของศพที่เนาเปื่อยจนเปลี่ยนสีก็ปรากฏสู่สายตา

การเนาเปื่อยเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดจากแบคทีเรียในร่างกายกัดกินโครงสร้างของเนื้อเยื่อออกมาจากข้างใน โดยมากแล้วจะเริ่มจากท้องน้อย และท้องน้อยของศพนั้นก็เริ่มขึ้นสีคล้ำขึ้นไปจนถึงอกเหมือนกัน สาเหตุที่ท้องบวมเป่งอย่างผิดธรรมชาติ ทั้งที่เสียชีวิตจากการขาดอาหาร เป็นเพราะแก๊สในลำไส้นั่นเอง

และสิ่งที่ทำให้ช่วงท้องบวมเป่งยิ่งดูไม่เป็นธรรมชาติก็คือ ใบหน้าเล็กเรียวของศพก่อนที่กล้ำเนื้อจะหดตัว ผู้ตายเป็นชายอายุประมาณห้าสิบปี มีส่วนสูงปานกลาง เมื่อพิจารณาจากเสื้อผ้า โทมาซิโนะเดว่าชายผู้นี้ไม่ใช่ผู้ใช้แรงงาน หากไม่เป็นพนักงานขายก็ต้องเป็นพนักงานธุรการ

เพราะเขาถูกมัดมือและเท้า จึงไม่มีทางเป็นการตายโดยธรรมชาติอย่างแน่นอน เขาถูกใครบางคนลักพาตัวมา มัดมือมัดเท้าแล้วปล่อยไว้ในสภาพที่ไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือจากใครได้ นั่นทำให้เขาค่อยๆ หมดลมหายใจขณะสัมผัสกับความทุกข์ทรมานจากความหิวโหยและกระหายน้ำ คงไม่มีวิธีฆ่าใดที่จะโหดร้ายไปกว่านี้อีกแล้วก็เป็นได้

ทฤษฎีแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวของโทมาซิโนะคือความแค้น เพราะหากเป้าหมายคือทรัพย์สินของเหยื่อ ก็ไม่จำเป็นต้องลงมือลงแรงทำถึงขนาดนี้

“พบบัตรประจำตัวของเหยื่อแล้วครับ”
เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานที่กำลังค้นเสื้อผ้าของศพเอ่ยขึ้น
“ในกระเป๋าเสื้อมีเงินสดอยู่ 48,000 เยนกับเศษเหรียญ
อีกนิดหน่อยครับ แล้วก็พบใบขับขี่กับบัตรประจำตัวพนักงาน
ด้วย”

หากคนร้ายไม่แต่ต้องเงินสดกว่าสี่หมื่นแปดพันเยนเลย
ทฤษฎีที่ว่าเป็นการโจรกรรมก็แทบมลายหายไปโดยสิ้นเชิง

บัตรประจำตัวแต่ละประเภทถูกนำไปใส่ถุงพลาสติกอย่าง
รวดเร็ว แล้วส่งถึงมือของโทมาชิโนะ

เมื่อมองเทียบภาพถ่ายในใบขับขี่กับใบหน้าของศพ แม้จะ
ซบดมลงไปมาก แต่เป็นเจ้าของตัวไม่ผิดแน่

มิกุโมะ ทาดาคัตสึ เกิดเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ปีค.ศ. 1968
ที่อยู่ XX ย่านโคคุฟู เขตอาโอเบะ เมืองเซ็นได จังหวัดมียางิ

วันที่ต่อมา วันที่ที่มองเห็นบัตรประจำตัวพนักงาน สายตา
ของโทมาชิโนะก็จ้องเขม็งไปที่หน่วยงานผู้ออกบัตรทันที

มิกุโมะ ทาดาคัตสึ หัวหน้าแผนกคุ้มครองที่ 1 สำนักงาน
สวัสดิการและสาธารณสุข เขตอาโอเบะ เมืองเซ็นได

“ให้ตายเถอะ นี่มันหัวหน้าแผนกในสำนักงานสวัสดิการ
และสาธารณสุขนี่”

โทมาชิโนะส่งเสียงร้องออกมาโดยอัตโนมัติ สิ่งที่น่าตกใจ
ยิ่งกว่าการที่เขาเดาถูกว่าเหยื่ออาจเป็นพนักงานขายหรือพนักงาน
ธุรการ ก็คือหน้าที่การงานของเหยื่อนั่นเอง

ฮาสุดะที่ชะงักมาดูจากด้านข้างก็แสดงสีหน้าตกใจ
เหมือนกัน

“หัวหน้าแผนกในสำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุข ก็เห็นว่าตำแหน่งสูงเลยนี่ครับ แถมเงินสดที่พกติดตัวก็มากพอสมควรเลยด้วย”

“อายุเท่านี้จะไม่แปลกหรอกที่จะพกเงินสด 48,000 เยน”

“เอ๊ะ เหรอครับ”

“ตอนที่ฉันยังหนุ่ม เคยมีคนบอกว่าให้พกธนบัตรพันเยน จำนวนเท่ากับอายุตัวเองเอาไว้ตลอด ไม่เคยมีใครสอนนายเลย เหรอ”

เขานึกเสียใจทันทีที่พูดจบ ฮาสุตะทำสีหน้าเจ็บปวดมาก แต่นั่นไม่ใช่ความผิดของเขาเลย เป็นความสะเพร่าของรุ่นพี่ที่ไม่เคยสอนต่างหาก

ทว่าสิ่งที่ทิ่มแทงใจเขายิ่งกว่าใบหน้าของฮาสุตะก็คือความคับแค้นใจของมิกุโมะนั่นเอง ความทุกข์ทรมานที่ไม่อาจเลือก กระทั่งเวลาตายของตัวเองและทำได้เพียงปล่อยให้ร่างกายค่อยๆ หมดเรี่ยวแรงไป เพราะเขาแค่ถูกมัดมือมัดเท้าเอาไว้ คงมีเวลามากมายให้ครุ่นคิดจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต ไม่ว่าจะด้วยความทุกข์ทรมาน ความโศกเศร้า ความเจ็บช้ำใจ รวมถึงความเสียใจต่อครอบครัวและเพื่อนฝูงที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

โทมาชิโนะมองภาพถ่ายในใบซับซีอีกครั้ง โดยปกติรูปติดบัตรมักแสดงสีหน้าไร้อารมณ์ ทว่าใบหน้านั้นก็ดูเป็นคนดีมากที่สุดทีเดียว

เหยื่อเป็นข้าราชการเหมือนกันกับเขา แถมยังเป็นพนักงานคุ้มครองสวัสดิการสังคมอีกด้วย มิกุโมะซึ่งอยู่ในสถานะผู้คุ้มครองผู้เปราะบางในสังคม มีส่วนคล้ายกับตอนที่ย่าเดิน

ไปตามสถานที่เกิดเหตุเพื่อหาทางชำระแค้นให้กับผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรม เขาคิดสังเวชเหยื่อรายนี้มากกว่าทุกคน และความโกรธที่มีต่อฆาตกรก็เข้มข้นขึ้นไปด้วย

โทมาชิโนะส่งเสียงเรียกเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

“พบอะไรที่น่าจะเป็นของคนร้ายบ้างไหมครับ”

ทว่าเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานทุกคนกลับทำสีหน้าหม่นหมอง ตำรวจสืบสวนประจำพื้นที่ซึ่งมาถึงก่อนก็แจ้งเหตุผลให้เขาทราบ

“เดิมทีที่นี่เป็นอพาร์ทเมนต์ที่ไม่มีผู้เช่ามาตั้งแต่เมื่อสองปีก่อนแล้ว บนพื้นที่เลยมีฝุ่นจับหนาครับ”

“ถ้างั้นก็น่าจะเห็นรอยรองเท้าของเหยื่อกับคนร้าย แล้วก็ได้ของที่ตกในที่เกิดเหตุได้ง่ายขึ้นครับ”

“เรื่องนั้น... ดูเหมือนคนร้ายจะลากเหยื่อเข้ามาในห้องนะครับ แล้วก็เดินย้อนรอยเดิมออกจากห้องไป เลยไม่พบทั้งร่องรอยแบบสามมิติและร่องรอยบนผิวราบ ที่เหลือถ้าเก็บตัวอย่างสารคัดหลั่งหรือเส้นผมของคนร้ายได้ก็คงดี”

“แต่ถ้าอย่างงั้นก็น่าจะมีรอยรองเท้าอยู่ตรงโถงทางเข้านี้ครับ”

“มีร่องรอยว่าคนร้ายลอบออกไปครับ”

โทมาชิโนะส่งเสียงครวญต่ำ เพราะคนร้ายที่ระมัดระวังถึงขั้นลอบรอยรองเท้าของตัวเอง คงไม่ทิ้งสารคัดหลั่งหรือเส้นผมเอาไว้ในที่เกิดเหตุแน่

“พอการตรวจสอบลายนิ้วมือกลายเป็นเรื่องที่อยู่กันทั่วไป คนร้ายที่สวมถุงมือก่ออาชญากรรมก็เพิ่มมากขึ้นใช้มัยยะครับ นี่ก็เหมือนกัน เพราะละครแนวสืบสวนในปัจจุบันมักใช้ความรู้

เฉพาะทางด้านนิติวิทยาศาสตร์มาเป็นจุดเด่น พวกเขาขงฎากรก็เลยเริ่มคุ้นเคยกับการทำงานของตำรวจมากขึ้นเรื่อยๆ จนคนที่ต้องมาลงพื้นที่จริงอย่างพวกเราลำบากกันไปหมด”

โทมาชิโนะเองก็เห็นด้วยกับเรื่องนี้ เมื่อไม่นานมานี้มีกระทิงกระทิงที่ชาวต่างชาติปลอมลายนิ้วมือคนอื่นเพื่อเข้าประเทศอย่างผิดกฎหมายด้วยซ้ำ ไซว่าการวิ่งไล่จับไม่รู้จบระหว่างวิธีการของคนร้ายกับการสืบสวนทางนิติวิทยาศาสตร์นั้นเพิ่งเริ่มขึ้นเสียเมื่อไร แต่เขาก็รู้สึกว่าจะครสืบสวนดี ๆ แบบนี้เองที่ชี้แนวทางให้อาชฎากร

“แต่ก็โชคดีครับที่ไม่มีคนเข้าออกที่นี่มานาน เพราะแทบไม่มีใครย่นนิ้วมือหรือข่าวของของบุคคลที่สามเลย ความเป็นไปได้ที่จะพบวัตถุพยานซึ่งคนร้ายลืมหิ้งไว้จึงมีไม่น้อยเลยครับ”

โทมาชิโนะฝากความหวังไว้กับคำพูดของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานก่อนออกจากห้องพร้อมกับฮาสึดะ เขาพบอืดะตำรวจจากสถานีตำรวจกลางเซ็นไดที่คุ้นหน้าคุ้นตากันจากการร่วมมือสืบสวนเมื่อคราวก่อนตรงโถงทางเข้าของอพาร์ทเมนต์

“อะไรกัน คนรับผิดชอบคดีจากกองบัญชาการคือคุณโทมาชิโนะเองหรือนี่”

ทันทีที่อืดะเห็นโทมาชิโนะก็ยิ้มแบ่น เขาอายุน้อยกว่าโทมาชิโนะสองปี เป็นชายอัยยาคัยดี และเป็นคนที่พูดคุยด้วยง่ายที่สุดในแผนกคดีอาชฎากรกรมอุกฉกรรจ์ในเขตพื้นที่รับผิดชอบ

“ผมกำลังสอบปากคำผู้อยู่อาศัยในละแวกนี้นะครับ คนร้ายจะต้องมีความชำนาญพื้นที่ไม่ผิดแน่”

ธิดะกล่าวอย่างมั่นใจ

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะครับ”

“ก็อย่างที่เห็นนี่แหละครับ สถานที่เกิดเหตุเป็นอพาร์ทเมนต์เก่าแทบจะร้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ คงไม่มีใครคิดเอาคนมาขังไว้ในสถานที่ที่อาจมีคนอาศัยอยู่หรอกครับ คนร้ายจะต้องรู้ว่าที่นี่เป็นอพาร์ทเมนต์ที่ไม่มีคนเช่าแน่ๆ”

ก็เลยคิดว่าคนร้ายมีความชำนาญพื้นที่สินะ

จริงอยู่ที่หากไม่เฝ้าจับตาดูทั้งวันก็คงพูดได้ยากกว่าที่นี้เป็นอพาร์ทเมนต์ร้าง ต่อให้คาดเดาได้จากสภาพภายนอก คนร้ายก็คงไม่ยอมเสี่ยงถูกผู้อาศัยที่อาจมีตัวตนอยู่เห็นเข้าแน่

“ยังไม่มีข้อมูลว่ามีผู้เห็นเหตุการณ์เจอคนมาเดินป่วนเบ๊ยนอยู่แถวนี้ในตอนกลางวันครับ”

“ก็เลยสันนิษฐานว่าคนที่รู้ถึงการมีอยู่ของอพาร์ทเมนต์นี้แต่แรก รอจนถึงกลางดึกที่ไม่มีผู้คนสัญจร ก่อหน้าตัวเหยื่อเข้ามาที่นี่แหละครับ”

“ครับ เหนื่อก็จำกัดตัวผู้ต้องสงสัยให้แคบลงได้แล้ว”

“แล้วปัญหาเรื่องกฏมุลจะครับ”

“เป็นปัญหาที่ชวนให้ปวดหัวเลยละครับ...แต่เอาเถอะ คำถามนี้ ถามเจ้าของอพาร์ทเมนต์ที่เป็นผู้พบศพคนแรกคงดีกว่าเชิญทางนี้ครับ”

ธิดะเอ่ยเชิญชวน โทมาชิโนะกับฮาสุดะเดินตามเขาไปยังมุมหนึ่งซึ่งอยู่ห่างจากแผ่นพลาสติกสีน้ำเงิน ชายชราวัยประมาณแปดสิบปีกำลังยืนรออยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางท้ออะไรไม่ถูก

“นี่คือคุณเทรยามะ คินโมจิ เจ้าของอพาร์ทเมนต์

“ฮิโนเดะโซะ ครับ”

“ผมโทมาชิโนะ จากหน่วยสืบสวนที่ 1 กองบัญชาการ ตำรวจประจำจังหวัดมิยาจิ ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการสืบสวนตั้งแต่เช้าแบบนี้ครับ”

“ครับ” เทรายามะตอบแล้วค้อมศีรษะด้วยสีหน้าเหม่อลอย

“ได้ยินมาว่าคุณเทรายามะพบศพเพราะได้รับคำร้องเรียนจากเพื่อนบ้านสินะครับ”

“ครับ มีคุณนายคนหนึ่งใช้หน้าปาร์ตเมนต์เป็นเส้นทางเดินเล่นนะครับ เธอร้องเรียนว่าพอเดินผ่านก็ได้กลิ่นเหม็นมาก พอผมเข้าไปในห้องหมายเลข 3 ที่มีกลิ่นแรง ก็พบศพแล้วโทรแจ้งตำรวจทันทีเลยครับ”

“เก่งมากนะครับที่ดูออกว่าเป็นศพ ได้เข้าไปใกล้ๆ เพื่อตรวจสอบการเต้นของหัวใจหรือเปล่า”

“มองผาดเดียวก็รู้แล้วครับว่าเป็นศพ”

“อ้อ แต่ศพนั้นไม่มีบาดแผลภายนอกเลยนะครับ”

“ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ต้องเผชิญกับการจู่โจมทางอากาศในเมืองเซ็นได มีทั้งศพที่ถูกเป่ากระจุยกับศพที่ถูกไฟไหม้ ศพที่อดตายก็มี ผมถึงได้รู้ในทันทีว่าเป็นศพที่อดตาย”

“คุณได้ล็อกอพาร์ตเมนต์อย่างแน่นหนาหรือเปล่าครับ”

“ผมไม่ทำเรื่องพรรคี่นั้นหรอกนะ”

“เอ๊ะ?”

“จะให้ผมพูดเองมันก็ยังไปอยู่หรอก แต่อาคารหลังนี้นะ คำใช้จ่ายในการซื้อถอนแพงกว่าภาษีสินทรัพย์ถาวรเสียอีก ตอนนั้นก็เหมือนกับรอให้ผู้ฆังไปตามกาลเวลานั้นแหละ ยังไงซะ ต่อดี

มีคนบุกกรุกเข้ามาก็ไม่มีอะไรให้ขโมยอยู่แล้ว อายว่าแต่หน้าต่าง
เลย โถงทางเข้าด้านหน้าก็ไม่ได้ล็อกไว้หรอก”

อิตะที่อยู่ข้างๆ นินหัวหน้า

“ในแง่ของการป้องกันอาชญากรรม ไม่ใช่เรื่องที่น่ายกย่อง
เลยนะครับ ถ้ากลายเป็นแหล่งมั่วสุมของพวกอันธพาลขึ้นมา
จะอย่างไรครับ”

“เพราะมันเลยจะจับผมหรือไง”

เทรายามะแยกเขี้ยวใส่อิตะ

“ข้าราชการอย่างพวกคุณนี่นิสัยเสียจริงๆเลยนะ ชอบ
ผัดวันประกันพรุ่งเรื่องยุ่งยาก แล้วเอาแต่จะทำเรื่องง่ายๆ เรื่อง
ที่ได้ผลลัพธ์ทันตาเห็นก่อนเรื่องอื่น ภาษีก็เก็บจากที่ที่เก็บง่าย ๆ
ส่วนเงินบ้านาญก็เริ่มแจกจ่ายให้คนที่มึนปากมีเสียงก่อน กล้าดี
จริงๆ ที่จะมาจับเจ้าของอาคารอย่างผมแทนที่จะเป็นฆาตกร”

พวกเขาพยายามเกลี้ยกล่อมเทรายามะที่เริ่มหงุดหงิด
ให้สงบใจลง ก่อนสอบถามเรื่องที่พอจะถามได้ในที่เกิดเหตุ
จนเสร็จ ทั้งการชันสูตรพลิกศพ การพิสูจน์หลักฐาน และการ
สอบปากคำต้องรอผลลัพธ์ แต่ที่พวกโทมาชิโนะยังไม่ออกจาก
ที่เกิดเหตุก็เพราะอีกไม่นานครอบครัวของเหยื่อซึ่งได้รับแจ้งข่าว
จะมาถึงแล้วนั่นเอง

และไม่นานหลังสอบปากคำเทรายามะเสร็จ นาโอมิ
ภรรยาของมิกุโมะก็มาถึงที่เกิดเหตุ

“จะ...จริงหรือเปล่าคะ ที่บอกว่าพบสามีของฉันแล้ว”

เธอไม่ได้แต่หน้า ส่วนผมก็รวบไว้ด้านหลังอย่างง่าย ๆ
คงรีบร้อนออกจากบ้านทันทีที่ได้รับแจ้งข่าว

“เออ คุณนาย ทำใจให้สงบก่อนนะครับ”

การพาครอบครัวผู้เสียชีวิตไปยืนยันศพคือหนึ่งในงานที่ชวนหดหู่ที่สุดในที่เกิดเหตุ โทมาชิโนะตัดสินใจรับหน้าที่นี้เอง เพราะเมื่อครู่เขาปล่อยให้อิตะซึ่งเป็นตำรวจในพื้นที่รับคำประท้วงของเทรายามะไปแล้ว เมื่อส่งสายตาเป็นเชิงว่าไม่ต้องเกรงใจ อิตะก็ค้อมหัวด้วยท่าทางขอโทษขอโพย

“ชะ...เขาขาดการติดต่อไปตั้งแต่เมื่อครึ่งเดือนก่อนค่ะ ฉันแจ้งความคนหาย แล้วก็รอการติดต่อกลับมาตลอดเลยค่ะ”

หมายความว่ามิโกะหายตัวไปตั้งแต่ต้นเดือนแล้วสินะ คาราซาวะสันนิษฐานว่าเขาเสียชีวิตเมื่อสองวันก่อน หากลองคำนวณย้อนหลังก็เท่ากับว่าเขาอดน้ำอดอาหารเป็นเวลาประมาณสองอาทิตย์กว่าจะเสียชีวิตสินะ

“ปะ...เป็นสามีของฉันจริงๆ เหยอะคะ ไม่ผิดตัวแน่นะคะ”

“พวกเราขอให้คุณมาที่นี่ก็เพื่อยืนยันตัวตนครับ”

นาโอมิเขม่นมองแผ่นพลาสติกสีน้ำเงินราวกับมันเป็นสิ่งอัปมงคลอย่างยิ่ง แล้วยกมือปิดปากและจมูกคล้ายกับเพิ่งนึกขึ้นได้ ดูเหมือนเธอเพิ่งจะได้กลิ่นเน่าเปื่อยที่คลุ้งอยู่ทั่วบริเวณ แผ่นพลาสติกสีน้ำเงินและกลิ่นเหม็นเน่า เมื่อรวมกันแล้วก็ทำให้ความหวาดหวั่นเกินบรรยายผุดขึ้นในใจของนาโอมิ

“ต่อจากนี้อาจเป็นภาพที่สะเทือนใจสำหรับคุณนายนะครับ...”

โทมาชิโนะกลืนคำวิงวอนว่าโปรดอย่าตระหนกตกใจ เพราะคงโหดร้ายเกินไปหากจะร้องขอกับครอบครัวผู้เสียชีวิต

เขานำทางเธอเข้าไปยังห้องหมายเลข 3 พาไปยังข้างศีรษะ

ของร่างที่คลุมด้วยผ้าขาว

“ช่วยตรวจสอบด้วยครับ ว่าใช้สามี่ของคุณหรือเปล่า”

โทมาชิโนะเปิดผ้าที่คลุมบริเวณศีรษะออกเงิบๆ

ทันทีที่มองเห็นใบหน้าของศพ นาโอมิกิเบิกตาโต ยกมือขึ้นปิดปากและจมูกก่อนทรุดลงไปกับพื้น

“คุณนายครับ”

“สามี่นั้นเองค่ะ ไม่ผิดแน่”

เมื่อยืนยันศพเสร็จแล้ว จะปล่อยให้ครอบครัวผู้เสียชีวิตอยู่กับศพนานๆ ไม่ได้ ครอบครัวผู้เสียชีวิตอาจยังค้างคาใจ แต่โชคไม่ดีที่ตรงนี้คือสถานที่เกิดเหตุ หากจะไว้อาลัยกับการจากไปก็ต้องทำในห้องเก็บศพหลังการชันสูตรพลิกศพเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น

ตอนแรกโทมาชิโนะกังวลว่าเมื่อเธอเห็นศพสามี่ เธออาจร้องไห้หรือให้เสียงดังก็ได้ ทว่านาโอมิกิกลับทำเพียงเหม่อลอยไปไม่ไว้วางใจหรือแสดงท่าทีชัดเจนเลย ผู้คนและสื่อมวลชนที่ได้ยินข่าวเริ่มมารวมตัวรอบอพาร์ทเมนต์ “ฮิโนะเดะโซ” โทมาชิโนะพานาโอมิขึ้นรถตำรวจ จุดหมายปลายทางคือกองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัด เพราะตั้งอยู่ในเขตอาโอบะซึ่งเป็นเขตเดียวกับบ้านของมิโกะมะพอดิ จึงค่อนข้างสะดวก ยิ่งไปกว่านั้น การสอบปากคำในรถยังผ่อนคลายกว่าการสอบปากคำที่สถานีตำรวจอีกด้วย เขาปล่อยให้ฮิโนะเดะโซขับรถ ส่วนตัวเองก็นั่งตรงเบาะหลังกับนาโอมิ

“คงจะตกใจมากใช้มั้ยครับ...พอจะสงบจิตใจสงบใจได้หรือยังครับ”

“ค่ะ” นาโอมิพยักหน้ารับขณะที่ยังใช้มือปิดปาก เมื่อครู่

เธอคงทำเพื่อทนกลืนเหม็นหน้า แต่ตอนนี้ดูเหมือนเธอจะทำเพื่อ
ข่มกลืนเสียงสะอื้น

“ไม่ทราบว่าคุณจะให้ปากคำได้หรือเปล่าครับ”

นาโอมิพยักหน้ารับอีกครั้งโดยไม่พูดอะไร

“ไม่ทราบว่ามีสามีของคุณขาดการติดต่อไปตอนไหนครับ”

“...ช่วงเย็นของวันที่ 1 ตุลาคมค่ะ ปกติไม่ว่าจะดึกแค่ไหน
เขาก็กลับบ้านก่อนสี่ทุ่มเสมอ แต่วันนั้นเขาไม่ได้กลับ ไม่โทรมา
บอกกล่าวอะไรเลยด้วย...ฉันคิดว่าเขาคงไปงานสังสรรค์กะทันหัน
แล้วนอนค้างที่อื่น ฉันเลยลองโทรหาเขาแล้วก็ส่งเมลไปหา แต่
เขาก็ไม่ติดต่อกลับมาเลย...”

“ไม่ทราบว่าจะแจ้งความคนหายเมื่อไหร่ครับ”

“วันรุ่งขึ้นค่ะ ฉันลองโทรหาสำนักงานที่เขาทำงานดู เพราะ
คิดว่าเขาอาจเข้างานแล้วก็ได้ แต่เขาก็ไม่ได้ไปทำงานค่ะ”

“คุณนายแจ้งความคนหายวันที่ 2 ตุลาคม แล้วก็ไม่ได้อะไรอีกเลยเหรอครับ”

“ฉันไม่ได้แค่แจ้งความคนหายนะคะ ฉันไปที่สถานีตำรวจ
ทุกวันด้วย เพราะสามีของฉันไม่เคยขาดการติดต่อไปนานถึง
สองวันแบบนี้ ฉันก็เลยเข้าไปร้องเรียนว่าเขาจะต้องเข้าไปพัวพัน
กับปัญหาอะไรสักอย่างแน่ๆ แต่ทางตำรวจกลับไม่ยอมเห็นใจให้
ความช่วยเหลือ...”

โชคดีที่อึดะไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย ไม่แปลกอะไรที่วันหนึ่ง
จู่ๆ สามีผู้ชั่วร้ายและเอาจริงเอาจังจะหายไป โดยเฉพาะ
หลังเกิดแผ่นดินไหว ก็มีเหตุการณ์ที่คนโสดซึ่งสูญเสียคนใกล้ชิด
หายตัวไปอยู่บ่อยๆ

หากไม่มั่นใจว่าเป็นคดีคนหายอย่างแน่นอน ทางตำรวจก็ไม่มีทางออกค้นหาผู้สูญหายอย่างจริงจังหรอก – นั่นคือสิ่งที่สังคมพูดอยู่ตลอด และเมื่อกลายเป็นคดีอาญาขึ้นมาจริง ๆ ตำรวจก็มักถูกกดดันต่ำอยู่บ่อย ๆ แต่ตำรวจประจำจังหวัดมียางิและตำรวจในภูมิภาคโทโฮคุมีเหตุเฉพาะคือเหตุการณ์แผ่นดินไหวเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย กล่าวตามตรง การตามหาบุคคลที่หายสาบสูญเพราะความเจ็บปวดทางใจซึ่งเกิดจากภัยพิบัติไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากนั้นยังมีอีกสาเหตุหนึ่งคือ ตำรวจที่เป็นฝ่ายออกตามหา ก็มีหลายคนที่ยุติภารกิจที่นั่นไปเพราะแผ่นดินไหวเหมือนกัน พวกเขาจึงเข้าใจความรู้สึกของคนที่ยากหายตัวไป

ขณะที่โทมาชิโนะกำลังคิดข้อแก้ตัวที่ทางตำรวจไม่ยอมลงมือจัดการกับคดีการหายตัวไปของมิโกะสึกิที่ นาโอมิคงจะข่มกั้นเอาไว้ต่อไปไม่ไหว เสียงระฆังให้เลิกตลอดออกมา และคงเพราะในรถแคบ ๆ นี้มีเพียงโทมาชิโนะกับฮาสึตะเท่านั้นที่ได้ยินเสียงระฆังของเธอจึงยิ่งตั้งขึ้นเรื่อย ๆ

หากกลายเป็นแบบนี้ เขาก็รู้ว่าต่อให้ถามอะไรไป เธอก็คงตอบไม่ได้ โทมาชิโนะตัดสินใจปล่อยเธอไว้จนกว่าจะสงบลง หลังจากเรื่องให้อยู่ครู่ใหญ่ เธอก็ค้อมหัวขอโทษด้วยท่าทางเหน้อยล้า

“สภาพดูไม่ได้เลย...แต่ฉันไม่เป็นไรแล้วค่ะ”

ดวงตาของเธอแดงก่ำและบวมเป่ง ราวกับรำไให้จนน้ำตาแห้งเหือดในชั่วเวลาไม่กี่นาที

“สามีนั่นถูกฆ่าเหรอะคะ”

“พวกเราคิดว่ามีความเป็นไปได้สูงครับ”

“อย่างไร้เหตุผลคะ”

“ไม่มีบาดแผลภายนอกหรือร่องรอยถูกวางยาพิษครับ ทางเราสันนิษฐานว่าเขาถูกปล่อยให้อดตายโดยไม่ให้ดื่ม น้ำหรือกินอาหาร”

เมื่อเขากล่าวจบ นาโอมิก็คอดกัณฑ์

“โหดร้าย...โหดร้ายเกินไปแล้ว ทำไมสามีฉันถึงต้องมาเจอเรื่องโหดร้ายแบบนี้ด้วยคะ”

“คนร้ายไม่ได้รู้คั่นกระเป๋าสตางค์ของคุณมิโกโมะเลย ครับ นั่นหมายความว่า มีความเป็นไปได้น้อยมากที่จะเป็นการฆ่าชิงทรัพย์”

“ถ้าฉันหมายความว่า มีคนแค้นสามีฉัน เลยฆ่าเขา เหวอคะ”

“พอจะนึกออกมั้ยครับว่ามีใครที่แค้นคุณมิโกโมะถึงขนาดลงมือฆ่าเขาได้”

“นึกไม่ออกเลยคะ”

นาโอมิตอบทันควัน

“ในสายตาฉัน สามีเป็นคนใจดีเกินไปด้วยซ้ำคะ ถึงจะมีคนไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเขาอยู่บ้าง แต่ไม่มีใครว่าร้ายเขาแน่คะ เพราะเขาเป็นคนดีจนน่าหงุดหงิดเลยคะ”

นาโอมิร้ายยาวอย่างปวดใจ

“ที่เขาเลื่อนตำแหน่งช้ากว่าคนอื่นก็เพราะเขาเป็นคนดีเกินไปนี่แหละคะ ให้ความสำคัญกับครอบครัวและเพื่อนก่อนเสมอโดยไม่คิดถึงตัวเอง ฉันจินตนาการไม่ได้ด้วยซ้ำ ว่าคน

อย่างเขาจะไปทำให้ใครแค้นเคืองใจได้”

โทมาชิโนะคิดว่าเป็นเรื่องดาษตื่นที่มีให้เห็นทั่วไป ต่อให้อยู่เคียงข้างกันมานานแค่ไหน สุดท้ายสิ่งที่มีผู้เป็นภรรยาได้เห็นก็เป็นเพียงตอนที่อยู่บ้าน กล่าวคือเห็นเขาตอนเป็นสามีหรือพ่อด้านเดียวเท่านั้น ทว่าตัวตนของเขาในสถานที่ทำงานอาจต่างจากตอนเป็นสามีหรือพ่ออย่างสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น นายทหารนาซีชั้นสัญญาบัตรที่หมกมุ่นอยู่กับการล้างบางสังหารหมู่ เมื่อกลับถึงบ้านก็กลายเป็นสามีและพ่อที่ดีไม่ใช่หรือ

“เขาเป็นคนที่จะกางร่มให้คนอื่นและปล่อยให้ตัวเองเปียกฝนคะ ใครกันคะที่จะแค้นจนอยากฆ่าคนแบบนั้น”

“เขาคงเป็นคนที่ย่อนโยนต่อครอบครัวมากเลยนะครับ”

“คะ เราแต่งงานกันมาสี่สิบกว่าปีแล้ว เขาไม่เคยคิดถึงตัวเองก่อนเลยแม้แต่ครั้งเดียว เขาจะคิดถึงฉันแล้วก็ลูกเป็นอันดับแรกเสมอคะ”

“เวลาอยู่บ้านเขาเคยพูดเรื่องทำงานให้ฟังหรือเปล่าครับ อย่างเช่น ต้องพบเจอเรื่องไม่ดีในที่ทำงาน หรือไม่ก็ถูกเจ้านายรังแก”

“ฉันไม่ได้สนใจงานของสามี เขาก็เลยไม่เล่าอะไรให้ฟังอย่างละเอียด แต่นานๆทีก็เคยพาลูกน้องที่ตกรถไฟเหี่ยวสุดท้ายมาที่บ้าน ทั้งสองคนดูสนิทสนมกันดีจนฉันคิดเลยละคะว่าเขาก็ได้รับความเคารพนับถือในที่ทำงานเหมือนกัน”

เธอกำลังคิดถึงเรื่องตอนนั้น นาโอมียกสองมือขึ้นปิดหน้า แล้วร้องไห้อีกครั้ง

“ถ้าฉัน ไม่ทราบในช่วงนี้คุณมิกุโมะมีอะไรแปลกไป

หรือเปล่าครับ เช่น วิตกกังวล หรือดูเหมือนกำลังหวาดกลัวอะไรบางอย่าง”

นาโอมิส่ายศีรษะช้าๆ โดยไม่เงยหน้าขึ้น เสียงที่ลอดผ่านช่องว่างระหว่างนิ้วมือแทบพรวด

“ตั้งแต่เช้าจนถึงตอนออกไปทำงานก็เป็นปกติดีค่ะ เขากินมื้อเช้าเหมือนทุกวัน บอกลาเหมือนปกติแล้วก็ออกจากบ้านไป”

“ไม่มีอะไรเลยจริงๆ เหนือครับ”

“ถ้ามีอะไรแปลกไป ไม่มีทางที่ฉันจะไม่สังเกตเห็นค่ะ ก็เราเป็นสามีภรรยาที่อยู่ด้วยกันมายี่สิบกว่าปีนี่คะ”

ถ้อยคำเฉียบคมทำให้สัมผัสได้ว่าไร้คำใบ้ปิดในคำให้การของเธอ

2

โทมาชิโนะเปลี่ยนสถานที่มายังกองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัด และสอบปากคำนาโอมิเพิ่มเติม ทว่าก็ไม่ได้ข้อมูลอะไรมากไปกว่าที่ได้จากการสอบปากคำในรถ

เมื่อสอบปากคำเสร็จและไปส่งนาโอมิกลับบ้านเรียบร้อยแล้ว โทมาชิโนะก็มุ่งตรงไปยังสถานที่ต่อไป

“ต่อไปคือสถานที่ทำงาน”

สำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุขเขตอาโอบะที่มิคุโมะเคยทำงาน อยู่ใกล้ๆ กองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัดโดยมีศาลากลางจังหวัดคั่นกลาง

สำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุขอยู่ชั้น 5 ในตึก

สำนักงานเขตอาโอบะ เมื่อแจ้งจุดประสงค์ที่มาตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ โทมาชิโนะและฮาสึตะก็ถูกนำทางไปยังห้องรับรองที่อยู่มุมหนึ่งของชั้น 5

หลังจากรออยู่ห้านาที ชายอายุประมาณห้าสิบปีก็เปิดประตูเข้ามา แนะนำตัวว่าชื่อนาราซากิ เป็นผู้อำนวยการของที่นี้

“จริงหรือเปล่าครับ ที่บอกว่าหัวหน้าแผนกมิคุโมะถูกพบเป็นศพ”

นาราซากิมิทำทางปกปิดความตื่นตกใจไว้ไม่อยู่ หากนี่เป็นการเสแสร้ง เขาก็เล่นละครได้ดีเลยทีเดียว

“อุบัติเหตุหรือครับ หรือว่า...ฆ่าตัวตาย”

“ทำไมถึงคิดว่าเขาตายด้วยสาเหตุสองข้อนี้ล่ะครับ”

“ก็คิดเป็นอย่างอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่ได้แล้วนี่ครับ”

“น่าเสียดาย จากสภาพที่พบศพ ความเป็นไปได้สองข้อนี้ต่ำมากครับ”

“ถ้าฉัน หมายความว่าถูกฆ่า...ไม่มีทาง ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนั้นกับหัวหน้าแผนกมิคุโมะแน่นอนครับ อ้อ หรือว่าถูกฆ่าชิงทรัพย์ครับ”

“ความเป็นไปได้นั้นก็ต่ำมากเหมือนกันครับ”

หากเป็นนาโอมิที่มาดูสภาพศพแล้วก็ว่าไปอย่าง แต่จะให้บอกข้อมูลการสืบสวนกับคนที่ยังไม่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับคดีหรือเปล่านั้นคงไม่ได้ โทมาชิโนะจึงตอบคำถามของเขาอย่างกำกวม ทว่าท่าทางของนาราซากิกลับดูเกินจริงไปเสียทุกอย่าง

“หมายความว่ายังไงครับ ที่คนร้ายไม่ได้ทำเพราะหวังเงิน”

“เรายังบอกรายละเอียดไม่ได้ แต่จากสภาพที่เกิดเหตุ เราก็น่าจะรู้เรื่องความแค้นส่วนตัวไม่ได้ครับ”

“บ้าน...”

“น่าแปลกใจขนาดนั้นเลยหรือครับ ที่ใครสักคนจะฆ่า คุณมิโกะเพราะความแค้น”

“เขาไม่ใช่คนที่จะมีใครมาแค้นเคืองหรือกนะครับ”

คำให้การของนาราซากิตรงกับนาโอมิ

“ผมทำงานกับเขามาสองปีแล้ว ไม่เคยเห็นใครที่จะเป็นห่วงเป็นใยคนอื่นได้เท่าเขามาก่อนเลย เขาเป็นคนที่น่าเคารพ นับถือ ทั้งในฐานะหัวหน้าแผนกในสำนักงานสวัสดิการและ สาธารณสุข และในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง”

โทมาชิโนะจึงมองดวงตาของนาราซากิ ตาคู่นั้นไม่ได้ดู เสแสร้งหรือบ่งบอกว่าเขาแค่พูดไปตามมารยาทเลย

“ผู้อำนวยการนาราซากิครับ นี่คือการสืบสวนคดี อาชญากรรม จำเป็นต้องเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของคุณมิโกะ โดยเฉพาะเรื่องที่เขาไม่ต้องการให้ใครพูดถึง เพราะเบื้องลึก เบื้องหลังแบบนี้ อาจเป็นเหตุจูงใจในการฆ่าก็ได้”

“แต่ว่านะคุณตำรวจ ผมเองก็พอเข้าใจสิ่งที่คุณพูด แต่ หัวหน้าแผนกมิโกะนะ ไม่ใช่คนที่จะมีใครคิดแค้นเคืองหรือเกลียดชังจริง ๆ ครับ”

หากเขาเอ่ยข้อสงสัยออกไปตอนนี้ นาราซากิอาจยิ่งตั้งต้น และไม่เปิดใจก็ได้

โทมาชิโนะตัดสินใจเปลี่ยนคำถาม

“คุณมิโกะเป็นหัวหน้าแผนกคุ้มครองที่ 1 ใช่มั๊ยครับ”

“ครับ สำนักงานของเราแบ่งเป็นสามแผนกคือ แผนกประกันและบำเหน็จบำนาญ แผนกค้ำครองที่ 1 และแผนกค้ำครองที่ 2 ครับ”

“ไม่ทราบว่าเป็นแผนกค้ำครองที่ 1 ทำงานอะไรครับ”

“งานหลักของพวกเราคือการดูแลค้ำครองความเป็นอยู่ การให้คำปรึกษาสำหรับครอบครัวแม่เลี้ยงเดี่ยวและครอบครัวพ่อเลี้ยงเดี่ยว แล้วก็การบังคับใช้ระบบสนับสนุนค่าใช้จ่ายการผดุงครรภ์ในโรงพยาบาลครับ”

“ที่คุณมิโกโมะได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าแผนก เป็นเพราะเชี่ยวชาญงานแบบนี้หรือครับ”

“เพราะเป็นเรื่องของบุคลากรในสำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุข ผมเองก็พูดได้ไม่เต็มปาก แต่ก็ความจริงที่ว่าตั้งแต่ผมเข้ามาทำงานที่นี่ หัวหน้าแผนกมิโกโมะก็ทำงานด้านการดูแลค้ำครองความเป็นอยู่มานานแล้วครับ”

“แต่ภายในสำนักงานเองก็น่าจะมีการเวียนตำแหน่งกัน ไม่ใช่หรือครับ”

“ใช่ครับ แต่นั่นก็เป็นการหมุนเวียนเพื่อให้เห็นภาพการทำงานในมุมกว้าง แต่บางทีก็จะมีคนที่ชำนาญเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ คนที่เชี่ยวชาญเรื่องเงินบำนาญก็จะได้รับตำแหน่งที่เหมาะสมในฐานะผู้เชี่ยวชาญ”

เรื่องนี้โทมาชิโนะเองก็เห็นด้วย ภายในองค์กรตำรวจมีทั้งคนที่เชี่ยวชาญเรื่องคดีอาชญากรรมอุกฉกรรจ์ และคนที่เชี่ยวชาญเรื่องคดีอาชญากรรมทางเศรษฐกิจอยู่ด้วย ทว่าเพราะฝ่ายบุคคลมองเห็นคุณสมบัติความเชี่ยวชาญของแต่ละคน

ได้อย่างรวดเร็ว จึงมีแนวโน้มที่ว่าพอใครได้หยั่งรากลงในแผนกเฉพาะทางไปแล้ว ก็จะทำงานนั้นอย่างเดียวไปจนเกษียณอายุ เหตุผลก็เป็นอย่างที่นาราซากิกล่าว ระหว่างกระบวนการเคี้ยวกรำ ความเชี่ยวชาญ ความสามารถเฉพาะทางก็จะได้รับการขัดเกลา และความจริงแล้ว หากให้เขาทำงานพิสูจน์หลักฐานหรืองานธุรการทั่วไปในตอนนั้น เขาก็คงทำได้แย่กว่าตำรวจใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานเสียอีก

“เขาชำนาญเรื่องกฎหมายและภาคปฏิบัติอย่างกับท่องจำกฎหมายคุ้มครองความเป็นอยู่มาตราที่ 1 ถึง 13 ได้เลยนะครับ คนที่มาปรึกษาในสำนักงานมักยิงคำถามต่าง ๆ มากมาย แต่พนักงานที่ไม่รู้ว่าจะรับมือกับคำถามพวกนั้นยังไงก็มักไปถามหัวหน้าแผนกมิคุโมะก่อนจะก้มมองคู่มือของตัวเองด้วยซ้ำครับ ทุกคนต่างบอกว่าทำแบบนี้มั่นใจได้ที่สุด”

“โอโฮโฮ เหมือนพจนานุกรมเดินได้เลยนะครับ”

“ก็จริงครับ เขาเป็นบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางและรอบรู้เรื่องงานของตัวเองมาก แถมอุปนิสัยยังนำเคาะพนักถือนจนผมไม่เคยเห็นคนที่ทำงานกับเขาว่าร้ายเขาเลย”

นี่มันเรื่องอะไรกัน โทมาซึโนะคิดสงสัย ต่อให้คนเราจะไม่ว่าร้ายคนตายแค่ไหน แต่นี่มันสรรเสริญเยินยอกันเกินไปแล้ว

“คุณตำรวจเองก็สังกัดองค์กรเหมือนกัน คงมีประสบการณ์ไม่มากนักน้อย พอเป็นข้าราชการแล้ว ยิ่งมีตำแหน่งสูงเท่าไรก็ยิ่งมีแนวโน้มที่จุดยืน ความเชื่อ และบุคลิกภาพของแต่ละคนจะถูกทำลาย เพราะนโยบายและการตัดสินใจขององค์กรเป็นสิ่งที่ตายตัว ยิ่งมีตำแหน่งสูงก็ยิ่งต้องสละความเป็นตัวเองเอาไว้

สุดท้ายก็พูดอะไรตามอำเภอใจไม่ได้”

“นี่ไม่เป็นการสรุปอย่างสุดโต่งเกินไปหน่อยหรือครับ”

“ตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อสิบปีที่แล้วนะครับ”

นาราซากิหยุดยิ้มเป็นเชิงถากถางตัวเอง

“สมัยที่บทสนทนาในอาคารราชการและสำนักงานยังไม่
รั่วไหลออกไปข้างนอก ผู้คนที่มีความสูงส่งๆ เองก็ยังคงแสดง
ความคิดเห็นได้ ถึงจะไม่ใช้เรื่องน่าขมขื่น แต่ก็เคยพูดจา
ตลกร้ายเกี่ยวกับเรื่องงานได้ แต่เพราะตอนนี้มีทั้งการเปิดโปง
การทุจริตในองค์กรโดยคนภายใน การโพสต์บนสื่อโซเชียล
มีเดียซึ่งไม่ต่างอะไรกับการทำลายตัวเอง และการฟ้องร้อง
เกินจริงในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ จนกลายเป็นเรื่องปกติ สุดท้าย
แม้แต่พวกลูกน้องเองก็แสดงความคิดเห็นกันอย่างสบายใจ
ไม่ได้ คนที่มีความสูงส่งๆ ต่างพากันปิดปากเงียบเพื่อไม่ให้
คำพูดของตัวเองถูกเอาไปเป็นหลักฐานในภายหลัง พยายาม
สุดชีวิตที่จะไม่ทำตัวออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทาง พอเป็นแบบนี้ก็เลย
ไม่แปลกอะไรถ้าจะเกิดกำแพงที่มองไม่เห็นระหว่างหัวหน้ากับ
ลูกน้อง แต่หัวหน้าแผนกมิกุโมะไม่เคยมีกำแพงที่ว่าครับ เขา
เป็นคนดี ไม่คิดอิจฉาหรือแค้นเคืองใคร คอยแบ่งปันความรู้
และประสบการณ์ที่ตัวเองมีให้คนรอบข้างอย่างไม่คิดเสียดาย
ในแง่มุมมองนั้นเขาเป็นหัวหน้าที่หายากจริงๆ ครับ”

สัมผัสเสียงของนาราซากิค่อยๆ สั่นเครือขึ้นเรื่อยๆ โทมาชิโนะ
คิดว่าคงจะไร้ประโยชน์ แต่ก็จำเป็นต้องถาม

“พอจะคิดออกมั๊ยครับ ว่าช่วงนี้มีใครแค้นเคืองคุณมิกุโมะ
เกี่ยวกับเรื่องงานหรือเปล่า”

นาราซากิส่ายหน้าด้วยท่าทางเจ็บปวดใจ

“เขาเคยมีเรื่องกับคนที่มาขอรับคำปรึกษาตรงเคาน์เตอร์หรือเปล่าครับ”

“เป็นไปไม่ได้ครับ ไม่ใช่เพราะเขาเป็นหัวหน้าแผนกหอรกนะครับ แต่คนที่ให้คำปรึกษาตรงเคาน์เตอร์เป็นระดับพนักงานทั้งหมด เขาเลยไม่มีโอกาสได้พูดคุยกับคนที่มาปรึกษาโดยตรง”

พอถูกปฏิเสธอย่างหนักแน่นขนาดนี้ โทมาชิโนะก็คิดสงสัยขึ้นมาว่านาราซากิอาจปกปิดอะไรไว้ ทว่าท่าทางของทุกคนที่ให้การยืนยันเรื่องนั้นต่างก็ดูจริงจังและไม่เสแสร้งเลย

“ผมทราบนะครับว่างานของคุณตำรวจคือการสงสัยคนอื่นแต่ในกรณีของหัวหน้าแผนกมิกุโมะ ผมคิดว่าไม่มีทางที่สาเหตุจะเกิดจากความแค้นแน่”

“แต่เขาถูกฆ่าอย่างโหดร้ายทารุณมากเลยนะครับ”

“โลกของเราเนะครับ หากมีคนตีเหมือนหัวหน้าแผนกมิกุโมะ ก็ย่อมมีคนเลวจนกูไม่กล้าอยู่เหมือนกัน อย่างเด็กที่ฆ่าพ่อแม่พี่น้องได้หน้าตาเฉย หรือพวกสารเลวที่ฆ่าคนไม่รู้จักด้วยเหตุผลเล็กๆ น้อยๆ แต่นี่คงไม่ใช่เรื่องที่คนนอกอย่างผมจะต้องยกมาพูดต่อหน้าคุณตำรวจหรอก ใช้มัยล่ะครับ”

“หมายความว่า คุณคิดว่าพวกสารเลวกูไม่กล้าบ่าหัวหน้าแผนกมิกุโมะเพียงเพราะความสนุกโดยไม่ได้หมายถึงทรัพย์สินหรือครับ”

“พอผมได้ยืนอยู่แนวหน้าในแวดวงบ่าเห็นจับานาญหรือการคุ้มครองสวัสดิภาพความเป็นอยู่ ก็ได้เห็นสภาพความเป็นจริงว่าความชั่วร้ายแพร่กระจายทั่วทุกหย่อมหญ้า

จนเกินจินตนาการนะครับ ผู้คนที่ซูกรรโชกแพทย์ให้ปลอมใบรับรองแพทย์เพื่อขอเงินบำนาญทุพพลภาพ หรือที่เลวร้ายกว่านั้นคือการให้แพทย์ตัดแขนขาของผู้ป่วยคนอื่นแล้วแอบขโมยเงินบำนาญทุพพลภาพที่ต้องจ่ายให้แก่ผู้ป่วยจริงๆ ไป มีคนที่ชวนให้คิดว่าคงวางแผนชั่วร้ายอยู่ตลอดเวลาแบบนี้กลาดเกลื่อนเลยละครับ สำหรับคนพวกนั้น คนดีแบบหัวหน้าแผนกมิกุโมะก็เป็นแค่เหยื่อดี ๆ นี่เอง”

คงเพราะถ้อยคำของตัวเองทำให้อารมณ์พุ่งพล่าน เสียงของนาราซากิจึงสั่นเครือขึ้นเรื่อย ๆ

“ทุกครั้งก็มีแต่คนดี ๆ นี่แหละครับที่ตกเป็นเหยื่อ ความโชคร้ายของหัวหน้าแผนกมิกุโมะคราวนี้เองก็เป็นหนึ่งในตัวอย่างนั้นเหมือนกัน อ่า...เป็นเรื่องน่าเจ็บปวดใจจริงๆ ครับ ในฐานะผู้อำนวยการ ผมก็มีหน้าที่ต้องแจ้งเรื่องนี้ให้พนักงานคนอื่นทราบจะต้องมีหลายคนที่เศร้าเสียใจแบบผมแน่”

นาราซากิก้มหน้างุด โทมาชิโนะกับฮาสุตะมองหน้ากัน และตามคาด ฮาสุตะเองก็มองเขาด้วยท่าทางงุนงงเหมือนอยากถามอะไรบางอย่าง

มนุษย์ผู้บริสุทธิ์จะต้องเผชิญกับแบบทดสอบโหดมหันต์อย่างถึงที่สุด – แม้จะฟังดูคล้ายวรรณคดีหนึ่งในพระคัมภีร์ ทว่าผู้คนในภูมิภาคโทโฮคุต่างก็ได้ลิ้มรสบททดสอบที่ว่าจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวจนเกินพอแล้ว การปฏิบัติตนในทุกวันกับสิ่งตอบแทนที่ได้รับช่างต่างกันเหลือเกิน

“ต้องขอโทษด้วยนะครับที่ผมให้ข้อมูลที่เป็นการประโยชน์กับการสืบสวนไม่ได้ แต่อย่างน้อยผมก็ไม่คิดว่าจะมีใครเป็นศัตรู

หรือต่อต้านหัวหน้าแผนกมิโกโมะหรือครับ”

หากเป็นแบบนี้ ก็มีแต่ต้องสอบปากคำพนักงานคนอื่นเมื่อโทมาชิโนะแจ้งว่าเขาต้องการพูดคุยกับลูกน้องของมิโกโมะ นาราซากิก็ตอบรับอย่างว่าง่าย

คนต่อมาที่เข้ามาในห้องรับรองคือลูกน้องของมิโกโมะ เป็นผู้ชายชื่อมารูยามะ สุกาโอะ

“ผมได้ยินมาว่าหัวหน้าแผนกมิโกโมะถูกฆ่าหรือครับ”

มารูยามะแสดงสีหน้าไม่อยากจะเชื่อ

“เรายังชี้ชัดไม่ได้ครับ แต่มีความเป็นไปได้สูงเท่านั้นเอง”

“ไม่ทราบว่าถูกฆ่ายังไงหรือครับ”

โทมาชิโนะคิดว่าหากบอกข้อมูลในขอบเขตที่หนังสือพิมพ์รายงานก็คงไม่เป็นอะไร จึงเล่าสภาพของมิโกโมะที่ถูกปล่อยให้ออดน้ำอดอาหารจนตายให้ฟัง

“โหดร้ายที่สุด...”

มารูยามะเข้มนมองพื้นราวกับร่างไร้วิญญาณของมิโกโมะนอนอยู่ตรงหน้า

“ครับ อาจจะโหดร้ายกว่าการถูกแทงตายหรือฆ่ารััดคอด้วยซ้ำ”

“ไม่ใช่อาจจะหรือครับ แต่โหดร้ายกว่าจริง ๆ เลยต่างหาก”

น้ำเสียงนั้นจริงจังจนโทมาชิโนะประหลาดใจ

“ถ้าเป็นช่วงสงครามก็ว่าไปอย่าง แต่ไม่อยากจะเชื่อเลยนะครับว่าคนหนุ่มอย่างคุณเคยเห็นคนที่อดอาหารจนตายด้วย”

“ผมคิดว่าการลงพื้นที่ปฏิบัติงานคุ้มครองความเป็นอยู่

ก็ไม่ต่างอะไรกับยุคสงครามนักรบหรอกครับ”

เป็นคำพูดคำจาที่ไม่สมกับอายุเลย

“มีบางกรณีที่ได้รับเงินช่วยเหลือไม่ยอมทำตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ หรือรับเงินช่วยเหลืออย่างไม่ชอบธรรมจนถูกตัดสิทธิ์รับเงินครับ จริงอยู่ว่านั่นอาจเป็นกรรมตามสนอง แต่คนที่มีชีวิตอยู่ด้วยรายได้จากเงินคุ้มครองความเป็นอยู่เพียงอย่างเดียว ไม่มีทางใช้ชีวิตต่อไปได้หรอกครับ คนที่ถูกตัดสิทธิ์หลายคนไม่มีอะไรกิน และประทังชีวิตด้วยการดื่มน้ำเพียงอย่างเดียว ผ่านไปสักพักก็จะขาดสารอาหารจนร่างกายชยับไม่ได้ แล้วสุดท้ายกระทั่งน้ำยังดื่มไม่ได้ด้วยซ้ำจนร่างกายตกอยู่ในสภาวะขาดน้ำขาดอาหาร พอผู้รับผิดชอบได้รับแจ้งจากเพื่อนบ้านว่าได้กลิ่นเหม็นเน่าแล้วไปยังที่เกิดเหตุ... ที่เหลือไม่ต้องพูดก็คงรู้ใช่ไหมครับ”

“คุณก็เคยเจอกรณีแบบนี้หรือครับ”

“แผนกคุ้มครองที่ 1 นะ เป็นแผนกที่ทำให้คนหนุ่มสาวต้องพบเจอประสบการณ์โหดร้ายเหนือจินตนาการแบบนี้แหละครับ หัวหน้าแผนกมิโกโมะคือคนที่พยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อไม่ให้เกิดเรื่องโหดร้ายแบบนี้ขึ้น แต่ตัวเองกลับต้องอดตาย... ช่างเป็นตลกร้ายเหลือเกิน”

“แต่เท่าที่ได้ฟังจาก ผอ. ดูเหมือนคุณมิโกโมะจะไม่เคยให้คำปรึกษากับผู้มาขอคำปรึกษาโดยตรงเลยสินะครับ”

“เพราะคนที่ต้องอนุมัติใบสมัครขอรับเงินช่วยเหลือคือหัวหน้าแผนกครับ แต่เขาก็รับฟังเรื่องของคนที่มีหน้าที่รับผิดชอบอย่างผมด้วยความจริงใจเสมอ”

หากความคิดเห็นของผู้อนุมัติเพียงคนเดียวคือตัวตัดสินว่าจะได้รับเงินช่วยเหลือหรือไม่ คำพูดของมารูยามะก็ฟังดูสมเหตุสมผล

“ตามที่พวกคุณพี่เล่าให้ฟัง ดูเหมือนตอนที่หัวหน้าแผนกยังเป็นผู้รับผิดชอบให้คำปรึกษาเอง เขาก็รับฟังและให้คำปรึกษากับคนที่มาปรึกษาอย่างเป็นกันเองครับ”

“ถ้าอนุมัติเงินให้ทุกคนที่ยื่นคำร้อง เผลอแป็บเดียวจะไม่เกินงบประมาณที่จัดสรรเอาไว้หรอกครับ”

“พวกเราถึงได้เจ็บปวดยังไงล่ะครับ เพราะงบประมาณที่จัดสรรไว้ไม่พอกับความต้องการของประชาชน เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์อย่างพวกเราหน้าที่เพียงแคร์รับคำร้องของผู้สมัครแต่หัวหน้าแผนกมิโกะจำเป็นจะต้องคัดเลือกว่าจะอนุมัติหรือเปล่าถึงจะเป็นวิธีการพูดที่โหดร้ายก็เถอะครับ แต่มีคนจำนวนหนึ่งต้องร่วงหล่นจากนิ้วมือที่กอบโกยพวกเขาขึ้นมา และก็ไม่มีตาข่ายกันตกมารองรับคนที่ร่วงหล่นเหล่านั้นเอาไว้ ทุกครั้งที่ปฏิเสธใบสมัคร หัวหน้าแผนกคงทรมานจนใจแทบขาดเลยละครับ”

มารูยามะคอดก

“คุณตำราวจู้ความเปลี่ยนแปลงของอัตราการขอรับเงินคุ้มครองความเป็นอยู่ในเมืองเซินไต่หรือเปล่าครับ”

“ไม่ครับ ผมไม่ค่อยมีความรู้ด้านนี้...แต่ก็พอจินตนาการได้ว่าคงเข้าตาจนอยู่เหมือนกัน”

“หลังเหตุการณ์แผ่นดินไหวในปี 2011 อัตราการขอรับเงินคุ้มครองลดลงไป แต่ปีต่อมาก็เริ่มสูงขึ้น เพราะความต้องการแรงงานในการฟื้นฟูเมืองหลังเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

เพิ่มมากขึ้น แถมยังมีเงินบริจาคเข้ามาด้วย อัตราการขอรับเงิน
 คຸ້ມຄອງຈຶ່ງລดลงໄປໜຶ່ງ ແຕ່ປີ 2012 ເປັນຕົ້ນມາ ຜລກະທບ
 ຈາກກຳພັບຕີເລີ່ມຮຸນແຮງຂຶ້ນ ຄຳໄມ່ມຶງານທຳ ຜູ້ສູງອາຍຸກໍມີແຕ່ຕ້ອງ
 ອດຕາຍ ສຳຮ້າຍຍັງມີບັນຫາເພາະຂອງເມືອງເຊັ່ນໄດ້ອີກ”

“ຍັງມີອີກເຫຼອກຮັບ”

“ຜູ້ຍາກໄຮ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພື້ນທີ່ຕ່າງໆ ຂອງ
 ຈັງຫວັດຕ່າງພາກັນຫຼັງໄຫລເຂົ້າມາໃນເມືອງເຊັ່ນໄດ້ນະຮັບ ເມືອງ
 ເຊັ່ນໄດ້ເລີ່ມດຳເນີນໂຄຣງການສັນສຸນາການຄຣອງຊີພັ່ວຮາວ¹ ແລ້ວ
 ແຕ່ອີກສິບສອງເມືອງທີ່ເຫຼືອກາຍໃນຈັງຫວັດຍັງໄດ້ເລີ່ມ ຍິ່ງມີຄນ
 ຫຼັງໄຫລກັນເຂົ້າມາທ່ຳໄຫຼ່ ງບປຣະມາດທີ່ມີກິ່ຍິ່ງຜິດເຮືອງຮັບ
 ແນ່ນອນວ່າງບປຣະມາດທີ່ຈັດສຣໄວ້ສຳຮັບຣະບບຄຸ້ມຄອງຄວາມ
 ເປັນອຸ່ງເອງກໍຖືກລດລງໄປດ້ວຍ ແຕ່ເດີມກຸໄຫມາຍວ່າດ້ວຍການ
 ສັນສຸນາການຟຶງພາດນອນ ເປັນກຸໄຫມາຍເພື່ອສັນສຸນໃຫ້
 ປຣະຊາຊນຫຍັດຍືນດ້ວຍລຳແຂ່ງຂອງຕົວເອງໄດ້ໂດຍໄມ່ຈຳເປັນຕ້ອງ
 ຟຶງຟຶງຣະບບຄຸ້ມຄອງຄວາມເປັນອຸ່ງ ແຕ່ໃນກຸ່ມຄນທີ່ຫຼັງໄຫລ
 ເຂົ້າມາ ກໍມີໄມ່ນ້ອຍທີ່ກາຍເປັນຜູ້ຮັບເງິນຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຣະບບ
 ຄຸ້ມຄອງຄວາມເປັນອຸ່ງໄປໂດຍປຣິຍາຍ ໃນກຣຣືທີ່ໄຫລຮ້າຍໜ້ອຍ
 ເຈົ້າຜູ້ທີ່ໃຫ້ຄຳປຣິກຊາແລະຊ່ວຍເຫຼືອໃນເມືອງອື່ນຈະຄິດວ່າຍິ່ງໄຮະ
 ຜູ້ມາຂອຄຳປຣິກຊາກໍຈະຖືກພາດໄປທີ່ສຸດານສງເຮຣະກໍສັນສຸນ
 ກຣອງຊີພັທີ່ເມືອງເຊັ່ນໄດ້ອຸ່ງດີ ຈຶ່ງໃຫ້ພວກເຂານອນກລາງແຈ້ງ
 ຈນກວ່າຈະທຳເຣືອງເສຣັຈ ຈາກສຸກພັຈຈຸບັນ ຈະບອກວ່າເມືອງເຊັ່ນໄດ້

¹ ຣະບບທີ່ໃຫ້ການສັນສຸນທີ່ອຸ່ງອາດຍັງຊັ່ວຮາວແລະອາຫາແກ່ຜູ້ຍາກໄຮ້
 ທີ່ໄມ່ມີບ້ານແລະມີຮາຍໄດ້ຕຳ ແຕກຕ່າງຈາກຣະບບຄຸ້ມຄອງຄວາມເປັນອຸ່ງ

เป็นเหมือนกับแหล่งรองรับผู้ยากไร้ที่ต้องการความช่วยเหลือจากเมืองอื่นๆ ในจังหวัดมียางก็คงไม่ผิด”

อรรถาธิบายของมารุยามะยังความตกตะลึงมาสู่โทมาชิโนะเป็นอย่างมาก เขาเองก็ตระหนักได้คล้ายคลึงคลลว่าสถานการณ์ประกันสังคมตกอยู่ในภาวะสุ่มเสี่ยง แต่ไม่เคยคิดเลยว่า จะเข้าขั้นวิกฤตถึงขนาดนี้

“การเข้ามาของคนเหล่านั้นทำให้มีใบสมัครที่จำเป็นต้องได้รับเงินช่วยเหลือเพิ่มขึ้นทุกครั้ง เราก็จะต้องเร่งทบทวนงบประมาณกันใหม่ แน่หนอนว่าภาระการแก้ปัญหาตรงนั้นจะตกไปอยู่กับผู้อนุมัติจนทำให้หัวหน้าแผนกมิกุโมะต้องเป็นกังวลเสมอเลยละครับ เพราะงั้นหัวหน้าแผนกมิกุโมะจะต้องทุกข์ทรมานใจยิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้คำปรึกษาอย่างพวกผมแน่ ทั้งที่เป็นแบบนี้ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะต้องอดตาย...”

“ผมเข้าใจแล้วครับว่าคุณมิกุโมะปฏิบัติงานโดยคำนึงถึงประชาชน แต่กับพวกคุณละครับ เขาทำตัวยังไง เพราะต้องคุมงบประมาณอย่างเคร่งครัด เขากดดันเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์อย่างพวกคุณจนเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่เลยครับ”

มารุยามะปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

“หัวหน้าแผนกมิกุโมะบอกว่า ‘การเป็นกังวลเรื่องงบประมาณคืองานของตัวเอง’ และไม่เคยมบังคับให้พวกเราต้องเป็นคนจัดการแก้ไขเลยครับ แน่หนอนว่าในบางกรณีก็ต้องปฏิเสธใบสมัครที่เห็นได้ชัดว่าไม่ผ่าน แต่ในกรณีที่ต้องพิจารณา นั่นก็เป็นหน้าที่ของหัวหน้าแผนกครับ”

“แล้วเรื่องส่วนตัวของเขาล่ะครับ มันก็มีใช้มัยละ คนที่
นำเคารถไฟที่ทำงาน แต่ในด้านความเป็นมนุษย์กลับไม่ใช่ซะ”

“เรื่องนั้น...”

มารูยามะแสดงท่าทางอึกอักให้เห็นเป็นครั้งแรก โทมาชิโนะ
โน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย

“ขอโทษครับ บางทีหัวหน้าแผนกมิโกโมะก็จะชวนคน
ในแผนกที่ 1 ไปกินเลี้ยงสังสรรค์กันบ้าง แต่น่าเสียดายที่ผม
ดื่มเหล้าไม่เป็น ก็เลยไม่เคยไปนะครับ ผมเลยไม่ค่อยรู้เรื่อง
ส่วนตัวของเขา แต่คนที่ไปด้วยเล่าให้ฟังว่า ต่อให้เมา เข
ก็ยังเป็นคนอหฺรยาศยดี ไม่หาเรื่องหรือบ่นว่าคนอื่น ไม่รู้จะ
เรียกว่าการดูแลหลังเลี้ยงสังสรรค์ได้หรือเปล่าล่ะครับ แต่เขา
จะพาคนที่ตรกรถไฟเที่ยวสุดท้ยกลับไปค้ำที่บ้านด้วยเสมอ”

ถ้อยคำขาดตอนอีกรอบ

“ถ้าผมรู้ว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ผมคงฝืนตัวเองไป
ร่วมดื่มกับเขาลักครั้ง”

“ถ้าฉันพอจะคิดออกมัยครับ ว่ามีใครที่แค้นเคืองหรือ
เกลียดชังเขาบ้างหรือเปล่า ยกตัวอย่างเช่น คนที่ถูกรบฏเสธ
โบสมัครขอรับเงินช่วยเหลืออาจจะแค้นเขาก็ได้”

ไม่ว่าจะเป็นการรอนุ้มตหรือรบฏเสธโบสมัครขอรับเงิน
ช่วยเหลือ ต่างก็ต้องมีชื่อผู้อนุ้มตประทับไปกับจดหมายแจ้งผล
แน่ อาจเป็นไปได้ว่ามีคนคิดแค้นเคืองมิโกโมะจากจุดนี้ก็ได้

ทว่าความหวังอันริบหรี่ก็ถูกรบ่นทำลายไม่เหลือชิ้นดีด้วย
ประโยคต่อมา

“เป็นไปได้ครับ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ”

“จดหมายแจ้งปฏิเสธรูปสมัคร ภายในแผนกเราจะเรียกว่าแบบฟอร์มที่ 8 ในนั้นมีแค่ชื่อของผู้อำนวยการสำนักงานประทับเอาไว้ ไม่มีชื่อของหัวหน้าแผนก คนที่ถูกปฏิเสธจึงไม่มีโอกาสได้รู้ชื่อหัวหน้าแผนกมิโกโมะเลยครับ”

โทมาชิโนะไหล่ตลก คำให้การนี้ยิ่งทำให้ผู้ต้องสงสัยไกลห่างออกไปกว่าเดิม

“ผมเองก็พอเข้าใจเรื่องที่คุณตำราวจิตคิดอยู่หรือกนะครับ แต่ถ้าจะให้คนที่ทำงานกับผู้รับเงินช่วยเหลือมากมายอย่างผมพูดแล้วละก็ ถึงพวกเขาจะคิดแค้นเคืองเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของสำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุขหรือผู้อนุมัติ ก็ไม่มีทางลงมือทำจริง ๆ เด็ดขาด”

“ทำไมล่ะครับ”

“เพราะพวกเขาหมดเรี่ยวหมดแรงตั้งแต่มาขอคำปรึกษาแล้วนะสิครับ”

อ้อ โทมาชิโนะพยักหน้าเบา ๆ

“ไม่อยากจะบ่นภาระของคนอื่น ต่อให้ต้องอดอยากก็ไม่อยากฟังพารัฐบาล...ในกลุ่มผู้สูงอายุยังมีคนที่คิดแบบนี้ อยู่เยอะครับ ถ้าเรียกว่าคุณธรรมประจำใจก็ฟังดูสวยหรูดีอยู่หรอก แต่สำหรับพวกผม นั่นก็เป็นแค่การดิ้นรนดิ้นรนไม่เข้าท่า พวกเขาอดทนแล้วอดทนเล่า จนสุดท้ายพออดทนต่อไปไม่ไหว ลื่นไถ่หนทางก็จะมาขอคำปรึกษา พอถึงตอนนั้นก็เกือบจะขาดสารอาหารตายกันแล้ว ต่อให้มีแรงดำเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ แต่ก็ไม่ได้เหลือพลังงานหรือพลังใจที่จะทำร้าย

ร่างกายใครแล้วละ ถึงจะเป็นเรื่องไม่น่าฟัง แต่บางคนก็ถึงขนาดจะผูกคอตายเลยนะครับ ความสิ้นหวังช่วงชิงพลังของมนุษย์ไปถึงขนาดนั้นเลยละครับ”

ช่างเป็นคำพูดที่เจ็บปวดทิ่มแทงใจเหลือเกิน

ไม่ต้องให้มารูยามะบอกก็รู้ จำนวนผู้สูงอายุที่ฆ่าตัวตายในเมืองนี้มีแต่เพิ่มขึ้นทุกปี เหล่าผู้คนที่ชดสนและเหนื่อยล้าต่างพากันผุสลายไปอย่างเงียบ ๆ โดยไม่ได้ก่อเหตุลึกลับหรือปริศนาลึกลับสำหรับโทมาชิโนะที่เป็นฝ่ายต้องจัดการกับปัญหาอาชญากรรม นับเป็นเรื่องดีที่ไม่ต้องทำงานมากขึ้น แต่ความเจ็บปวดก็ยังปิดกั้นหัวใจของเขาไว้แน่นหนากว่านั้น

3

หลังจากเสร็จสิ้นการสอบปากคำที่สำนักงานสวัสดิการและสาธารณสุข ระหว่างที่โทมาชิโนะออกไปตระเวนหาเบาะแสเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวันที่ 1 ตุลาคม ซึ่งคาดว่าเป็นวันที่มิคุโมะถูกลักพาตัวไป เวลาก็เลยสามทุ่มไปแล้ว

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน”

เพราะเป็นเรื่องยากหากจะให้ฮาสูตะที่อายุน้อยกว่าเป็นคนเฝ้าปากเล็กงาน โทมาชิโนะจึงต้องเป็นคนกล่าวโดยปริยาย หลังติดต่อกองบัญชาการแล้ว ทั้งสองก็มุ่งหน้ากลับหอพักตำรวจ

เมื่อมาถึงหอพัก ฮาสูตะก็เฝ้าชวก่อนแยกย้าย

“คุณโทมาชิโนะ ถ้าไม่รังเกียจ มากินข้าวเย็นด้วยกันมั๊ยครับ”

การเป็นห่วงเป็นใยในเรื่องที่ไม่จำเป็นก็เป็นอีกนิสสัยหนึ่ง
ของพวกเขาชอบเล่นกีฬาลิโนะ

“เดี๋ยวจะลำบากเมียนายเอานะสิ”

“ไม่หรอกครับ เธอเองก็บอกว่าเหงาเหมือนกันที่ไม่ได้
คุยกับคุณโทมาชิโนะนานแล้ว”

คนอาศัยอยู่ในหอพักเดียวกัน อยู่ใกล้กันแค่นี้จะไปเหงา
ได้อย่างไร มารยาททางสังคมที่โจ่งแจ้งกลับยิ่งทำให้เขาอึดอัด
เข้าไปใหญ่

“ขอโทษที เอาไว้คราวหน้าก็แล้วกัน”

เขากล่าวเพียงเท่านั้นก่อนแยกทางกับฮาสุตะ ที่บ้าน
ของฮาสุตะน่าจะมีลูกชายคนโตที่ยังอยู่ชั้นอนุบาลด้วยไม่ผิดแน่
เขาคงพยายามทำให้โทมาชิโนะนึกถึงช่วงเวลาสุขสันต์ล้อมโต๊ะ
อาหารพูดคุยกันอย่างที่ไม่ได้สัมผัสมานานแล้ว หากเป็นแบบนี้
ฮาสุตะเองก็ไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไร แต่ก็เป็นความอ่อนโยนที่
โหดร้ายเหลือเกิน

เมื่อเปิดประตู อากาศที่อบอุ่นกว่าด้านนอกก็เข้าโอบล้อม
ร่างกาย ฝุ่นเกรอะกรังและกลิ่นเหม็นอับติดแน่นถาวร เมื่อเปิดไฟ
แสงเย็นเยือกจากหลอดนีออนก็ส่องสว่างห้องที่เขาอาศัย
อยู่คนเดียว

เขาเปิดโทรทัศน์ทันที ใ้ว่ามีรายการที่อยากดูหรือ เขา
เพียงต้องการเสียงอะไรสักอย่างเท่านั้น ดูเหมือนจะเป็นรายการ
วาไรตี้ แต่เขาก็ไม่มีกะจิตกะใจจะเปลี่ยนช่อง

โทมาชิโนะตรงไปยังห้องครัวโดยมีเสียงพูดแหลมสูง
และเสียงหัวเราะเสแสร้งของนักแสดงตลกดังอยู่ข้างหลัง เขา

หยิบอาหารแช่แข็งออกมาจากตู้เย็น นำเข้าไมโครเวฟ แม้จะห่างไกลจากคำว่าทำอาหารกินเอง แต่เขาก็รู้สึกว่ามันให้กลิ่นอายคล้ายบ้านมากกว่าข้าวกล่องจากร้านสะดวกซื้อ ความเฉื่อยชาเองก็ล่าถอยไปด้วย

ตั้ง

โทมาชิโนะวางข้าวผัดที่มีไอร้อนโชยขึ้นมาลงบนโต๊ะเตี้ยพิมพ์ว่า “จะกินแล้วนะครับ” นั่นเป็นสิ่งที่เขาพูดจนติดปากหลังจากแต่งงาน แม้จะต้องกินอาหารคนเดียว เขาก็กล่าวคำนั้นออกมาโดยอัตโนมัติ

บนโต๊ะมีภาพถ่ายของภรรยาและลูกชายใส่กรอบวางเอาไว้

ก่อนจะถูกดึงตัวไปทำงานที่กองบัญชาการตำรวจประจำจังหวัด โทมาชิโนะเคยสังกัดแผนกคดีอุกฉกรรจ์อยู่ที่สถานีตำรวจเคเซ็นนุมะ ตอนนั้นเขาไม่ได้อยู่หอพักตำรวจ แต่เช่าบ้านเดี่ยวอาศัยอยู่กับครอบครัว สำหรับโทมาชิโนะแล้ว การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับภรรยาที่เคียงข้างกันมายี่สิบกว่าปีและลูกชายเพียงคนเดียวถือเป็นชีวิตที่สมบูรณ์แบบไม่น้อย และยิ่งเขามีลูกตอนอายุล่วงสี่สิบปีไปแล้ว การได้เห็นหน้าลูกชายก็เป็นเหมือนรางวัลของการตรากตรำทำงานมาทั้งวัน

“พ่อจะปกป้องลูกเอง”

การกล่าวเช่นนั้นกับเด็กทารกที่ยังไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำคือกิจวัตรประจำวันของเขา

เมื่อมีสิ่งที่ต้องปกป้องมากขึ้น ตัวเขาก็ยิ่งมีเรี่ยวแรงทำงานดูเหมือนมนุษย์จะเป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถทุ่มเทได้มากกว่า

คนที่ควรบำ

พลกำลังของตัวเองเมื่อเป็นการทำเพื่อคนอื่น บ่อยครั้งที่การสืบสวนลากยาวไปจนถึงคืนหรือข้ามวัน แต่แค่รู้ว่ามีการครบครันรออยู่ ระหว่างทางกลับบ้านเขาก็หายเหนื่อยแล้ว หากลองคิดย้อนกลับไป ตอนนั้นคือช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของเขา

ทว่าชีวิตเช่นนั้นก็ถึงจุดจบในเดือนมีนาคม ปี 2011

วันที่ 11 โทมัสโนะออกจากเมืองเพื่อไปสืบคดี แผ่นดินสั่นไหวรุนแรงจนตัวเขาลอยเหนือพื้นแล้วสะดุดลัมโซเซ แต่ตอนนั้นเขายังไม่ตระหนักว่าสถานการณ์เลวร้ายแค่ไหน

เขาทราบสถานการณ์ผิดปกติผ่านวิทยุของตำรวจ และจากข้อมูลที่ส่งเข้ามาอย่างขาด ๆ หาย ๆ ว่าชายฝั่งเคเซ็นนุมะได้รับความเสียหายอย่างหนัก

เขาได้เห็นเหตุการณ์ผ่านรายงานข่าวทางโทรทัศน์

ภาพทีวีทัศน์ที่คุ่นตาถูกกระแสน้ำซุนโคลนดูดกลืนไป ภาพแล้วภาพเล่า หนึ่งในบ้านจำนวนมากมายที่ถูกล้ำพัดพาไปมีบ้านของโทมัสโนะรวมอยู่ด้วย

เรี่ยวแรงทั้งหมดเหือดหายไปจากร่างกาย โทมัสโนะทรุดลงไปกองตรงนั้นอย่างอ่อนล้า ดูเหมือนความสะเทือนใจอันใหญ่หลวงไม่ได้ช่วงชิงเพียงร่างกาย แต่ยังพรากเอาแรงใจของเขาไปด้วย

ตัวอาคารของสถานีตำรวจเคเซ็นนุมะเองก็ใช้งานไม่ได้ เพราะผลกระทบจากสึนามิ แม้จะย้ายสถานที่ปฏิบัติงานไปยังศูนย์ป้องกันภัยพิบัติเขตเคเซ็นนุมะ-โมโตโยชิอย่างเร่งด่วน ทว่าในช่วงแรกก็ไม่ใช่เวลาที่จะมาเก็บรวบรวมข้อมูล พวกเขาให้ความสำคัญกับการช่วยเหลือผู้ประสบภัยเป็นอันดับแรก โทมัสโนะ